

hogy hol találkozom Istennel, hanem az, hogy találkozom! Nem az a fontos, hogy hol bánom meg vétkeimet, hanem az, hogy megbánjam! Nem az a fontos, hogy hol éneklek a zsoltárokat, hanem az, hogy énekeljem! Ez a mentegetőzés csábítóan valószínű, ésszerű. Annyira, hogy sokak számára feleslegessé teszi a templomba járást. És mégis: hamis ez az érvelés.

Az igaz, hogy Isten mindenütt jelen van s neki mindegy, hogy hol imádom — a természetben vagy a templomban —, de nem mindegy nekem, az embernek. Az ételnek mindegy, hogy hol eszem meg: szépen terített asztal mellett, vagy piszkos kézzel a poros útszélien, de nem mindegy nekem, az embernek. A zsoltárnak mindegy, hogy gyönyörű sorait hol éneklük, templomi padban vagy kocsmaszta-lánál, de nem mindegy nekem, az embernek. A nevetésnek is mindegy, hol csendül fel, esküvőn vagy temetésen, de nem mindegy nekem, az embernek és környezete-meknek.

Száll az üzenet tovább: jöjj, kész a vacsora! Mondd meg a gazdának, hangzik a felelet — nem megyek. Nem megyek, mert a templom elszakít a való élet-től. A templomba menekülni szoktak az emberek, elbújni a gondok, a fájdalmak, a nehézségek elől. Érzéketlenné akarnak lenni, holott én minden sejtemmel érzékelnem akarom a való életet!

Ez a mentegetőzés is csak látszat-igazság. A templom valóban elszakít egy-két órára a való világtól, és ezt azért teszi, hogy átalakítsa, meggyógyítsa, megnyug-tassa az embert és visszaadja erejét, hogy megújultan térhessen vissza az életbe.

Mindnyájunknak szükségünk van a nagy vacsorára, a templombajárásra, az istentiszteletre! Ne mentsd magad, ne keress kifogásokat. Ilyet százat, ezret is találhatsz, de vigyázz: nehogy éhes maradj. Nehogy károd legyen a nagy vacsoráról való elmaradásodból. Hallgass hát a hívó szóra és jöjj! Ámen.

A NAGY VACSORA (2)

Lk 14, 16—18

Gyermekkoromban olvastam egy olyan kútról, melyből nem lehetett kimerni a vizet. Minél többet merték, annál több és tisztább víz gyűlt benne. A Biblia is olyan mint ez a kút: minél többet merítünk belőle, annál több marad benne. Sorai közül újabb és újabb gondolatok buzognak fel, s minél mélyebbre hatolunk, annál szebbek és drágábbak.

A nagy vacsoráról szóló jézusi példázat kútja is ilyen. Azt hittük, hogy egyetlen vasárnap kimerünk belőle minden kincset, s lám, milyen gazdagnak bizonyul egyetlen példázat is. Meg kell állapítanunk, hogy csak félbeszakítottuk a merítés műveletét, de nem merítettük ki. A kijelentés kimeríthetetlen.

A múltkor a nagy vacsora példázatát a templomlátogatásra alkalmaztuk. Elhangzott, hogy Isten, a mi gazdánk, minden vasárnap vacsorát készít nekünk, az evangélium kenyerét, a hit borát kínálja fel. Harangszóval, lelkiismeretünk meg-mozdításával üzen utánunk: jöjjetek! Ilyenkor, akárcsak a példázatban, kezdődnek a mentegetőzések: nincs időnk, megvagyunk templom nélkül is, Isten mindenütt jelen van, bárhol lehet imádni, a templom elzár, elszakít a való élettől. Sorra megvizsgáltuk ezeket az indokokat, érveket és kimutattuk alaptalanságukat, tart-hatatlanságukat. Most folytassuk sorozatunkat, merítsünk még a nagy vacsoráról szóló példázat kútjából!

Száll az üzenet: ember, jöjj, kész a vacsora! Mondd meg a gazdának — hangzik a felelet — nem megyek. Nem kötelező az istentisztelet, nem megyek! En csak azt teszem, ami kötelező. Van igazság ebben az érvelésben: valóban, az istentisztelet nem kötelező. Isten senkit sem kötelez, kényszerít, hisz ő nem zsarnok, hanem szerető Atya. Uralma nem parancsuralom, hanem szeretetközösség. A példázatban is kifejeződésként jut, hogy a gazda nem azért küldte el szolgáit, hogy a meghívottakat kényszerítsék. A Bibliában sehol sem találunk példát arra, hogy Isten kényszerített volna valakit valamire. A szolgák is udvarias, szelíd szóval hívták a vendégeket. Isten csak hív, felszólít s ránk bizza a döntést. Elfogadható-e, mérsékeltségül, hogy az istentisztelet nem kötelező?

Nem. Sok olyan helyen megjelenünk, sokszor teszünk olyant, ami nem kötelező. A kötelezésnek kettős értelme van, egy külső és egy belső. Az istentisztelet belső kötelezettség, a lelkiismeret kötelezettsége, az Isten utáni vágyé. Nem kötelez rá senki és nem is fog. Neked kell kötelezned magadat. Letenned mindent s a temp-lomba menni, imádkozni.

Száll az üzenet: jöjj, kész a vacsora!

Van, aki nagyon közönséges indokot hoz fel a hívásra: nem megyek. Más se megy, miért menjek én? En se megyek. Elfogadja a gazda ezt az érvelést? Nem, egyáltalán nem. Az önálló ember érvelése ez. Olyané, akinek nincs saját akarata, aki csak azért tesz vagy nem tesz valamit, mert mások is úgy csinálják.

Száll az üzenet: jöjj, kész a vacsora!

Mondd meg a gazdának — hangzik a felelet — nem megyek. Nem megyek, mert fáradt vagyok, elalszom s az szegyen. Elfogadja a gazda ezt az érvelést? Alig hiszem. Jézus is elaludt a tengeren, a tanítványokat is elnyomta az álom a Getsemáné kertben.

Kifogásokat könnyű találni, ha keresünk. Ne mentegetőzzünk! Ha száll az üzenet, hallgassuk meg és válaszoljunk teljes szívvel: megyek! Ámen.

A KERESZTÉNY KÖZÖSSÉG (1)

ApCsel 2,44

Pünkösöd utáni első vasárnapon semmi sem találóbb és természetesebb mint felidézni mi is történt az első pünkösöd után. Az ApCsel könyvének második részében találunk erről egy rövid tudósítást. Ennek több pontja is van.

Az első keresztények foglalatosságok voltak „az apostolok tudományában“. Itt a „tudomány“ szó Jézus tudományát jelenti, az evangéliumot. Foglalatosságok voltak a „kenyér megtörésében“, vagyis mindennap úrvacsorával éltek. Foglalatosságok voltak a „könyörgésekben“. Az első keresztények nem vitatkoztak, nem bölcsekedtek, hanem sokat, nagyon sokat imádkoztak. „Sok csodat és jelt“ is tettek: hitük erejével betegeket gyógyítottak, öngyilkosjelölteket adtak vissza az életnek, szomorúakat vigasztaltak, erkölcsi halottakat támasztottak fel, lelki vakoknak adták vissza látásukat. Ezek után következik az első keresztény közösség fő jellemvonása: „mindnyájan pedig, a kik hívének, együtt valának, és mindenük köz vala“.

Vannak akik azt állítják, hogy ezt a tudósítást nem kell szó szerinti érteni. Az a közösség, amelyben az első keresztények éltek, csupán lelki közösség volt. A lelki vagyont tették közre az első keresztények, lelki jószágaik voltak közösségben. Semmi